

PŘÍTEL MRTVÝCH

SANDY BRYGAN

POVÍDKY DO KABELKY

PŘÍTEL MRTVÝCH

autor: Sandy Brygan

ze souboru Povídky do kabelky

Titul: Přítel mrtvých

Soubor: Povídky do kabelky (5)

Autor: Sandy Brygan

Obálka knihy: Sandy Brygan

Vydání a publikované verze:

1.elektronické vydání © 2016;

2.elektronické vydání © 2023;

Nakladatel / Vydavatel:

Sandy Brygan; Vydáno na vlastní náklady

Místo a rok vydání:

Sveta Jelena, 2023

<https://sandybrygan.blloxo.com>

ÚVODEM

Zejména starší a zkušenější lidé nám často říkávají, že štěstí je vrtkavé. Dostaví se z ničeho nic a najednou nás stejně tak rychle a nečekaně opustí. Bohužel, i naši přátelé či milovaní. Život se nás ale neptá a mnohdy nám nachystá i nemilá překvapení, kdy je každá rada drahá. Lze se proti tomu bránit?

Jedním z takových, kteří to kdysi zkusili, byl i Jan Hluchý. Muž, který už o životě věděl své. Po ztrátě nejmilovanější osoby se pevně rozhodl, že se nehodlá vázat k minulosti. Veškeré úsilí tak následně věnoval jen svému prosperujícímu byznysu a lehkovážné zábavě. V tomto uměle vypěstovaném, udržovaném štěstí se velmi rychle a snadno naučil i spokojenosti. Získal pocit sebejistoty a jakési emoční imunity. Inu, dalo by se konstatovat, že měl život přesně takový, jaký si jej přál mít. Takový, jenž

by na něm nemohl zanechat další stopy bolesti. Jednoho dne se však Jan dovídá nemilé zprávy, které jeho dosavadní životní styl a pohled na svět, dočista promění.

Ale zůstaňte bez obav - ještě zdaleka jsem vám totiž neřekla vše ...

ADÉLA

„Takže, zase někdy?“

Jan Hluchý, přezdíváný John, jen mlčky přikývl a dál spokojeně pozoroval tu krásnou blondýnku, která s ním strávila včerejší noc na hotelovém pokoji číslo sto sedm. Ta, ačkoliv si byla velmi dobře vědoma jeho lži, se na pětapadesátiletého, udržovaného muže zavalitější postavy mile usmála a políbila ho. Hned nato se vymotala z jeho objetí a začala se oblékat, aby nemeškala do práce. John se nikterak nenamáhal vstát z postele, ale mladá slečna se jím nenechala vyvést z míry. Ba naopak. Chovala se jako profesionálka, a to i v jiných ohledech, pomyslel si. Jen ji pozoroval, tiše a s úsměvem, dokud se za ní nezavřely dveře.

O Johnovi bylo více jak známé, že se vyhýbá dlouhodobějším vztahům, stejně tak, že si rád užívá s mladými, krásnými ženami, které

– pokud možno – už nikdy nepotká. A pokud přeci, pak je pouze slušně pozdraví. Přesto ho lidé ve své společnosti, nejenom ženy, ale také muži, vždy rádi uvítali. Zářil, byl oblíbený, pro muže skvělý a zábavný přítel, ženami obletovaný. Dokonce i jeho zaměstnanci v klubu si ho více jak vážili. Snad za to mohly i drahé obleky, galantní vystupování, a určitě i luxus, který si velmi okatě dopřával. Byl to zkrátka miláček všech. Jenže i přes veškerou jeho spokojenost ve společenském i pracovním životě, je řeč o muži velmi osamělém. Neměl ženu, děti, dokonce ani domácího mazlíčka, který by ho doma vítal...

Po odchodu společnice se těžce převalil na levý bok a jen tak se díval oknem do hotelové zahrady. Ještě nějakou chvíli se mu koutky úst rozšiřovaly – to když si vybavoval úseky včerejší noci. Ale netrvalo dlouho, a tento výraz spokojenosti vystřídalo svráštění obličeje. Mobil

se dal do hlasitého vyzvánění, což pro Johna znamenalo konec odpočinku a nutnost pracovního nasazení.

Povzdychl si a docela neochotně se natáhl po mobilu, ležícím na nočním stolku. Volal Tomáš – dvaadvacetiletý mladík, jenž byl nejlepším barmanem *U Hluchýho psa*.

„Šéfe, už přijely tanečnice. Dorazíte?“

John se plácl po čele. Nebýt Tomova telefonátu, dočista by na ně zapomněl. Podíval se na hodinky, a ač se mu ani trochu nechtělo, věděl, že nemá jinou možnost.

„Do třiceti minut. Zatím dej holkám něco k pití,“ poručil stroze, než hovor ukončil.

Jiní by mysleli, že taková podívaná na dvacet polonahých tanečnic Pole-Dance je vzrušující. John to však vnímal jako nutné zlo. Příští měsíc tomu bude deset let, co klub otevřel, a tak se rozhodl pro velikou show.

Rozklepanou dlaní si otřel pot z čela.

Návaly horka spolu s výkyvy tlaku patří k mému věku, říkával si už nějakou dobu. Jistě tyto stavy dnes podpořilo i to letní počasí. Usoudil ale, že si v nejbližší době bude muset zajít pro nějaké léky.

„Šéf tu bude každou chvíli.“

„Rády si na něj počkáme,“ oplatila mu úsměv jedna z tanečnic.

Ačkoliv byl mladík jejím vzhledem značně okouzlen, zachoval si svou profesionalitu a dál se pilně věnoval práci za barem. Jakmile slečnám namíchal drinky, ukázal jim šatnu, aby se mohly převléci. Samozřejmě, nebránil se ani zcela neškodnému laškování, v němž si děvčata libovala. Nakonec byl Tom rád, že se může vymluvit na práci, neboť jen tak se mohl vymanit z jejich spárů.

"No, chlapče, já být na tvém místě, mezi tolika babama, pak by práce byla to poslední, nač

bych asi myslel. Jo, kdyby ti bylo dvaapadesát, jako mně, pak chápu, ale ty?" pronesl jeden ze štangastů, který si došel k baru pro další skleničku whisky.

"Já se ti zase divím, Petře, jak můžeš hned takhle dopoledne pít tvrdej," ušklíbl se.

"Protože nejsi v mé kůži, chlapče ...," napil se, otočil se k Tomovi zády a dodal, "jooo, ještě jsi mladý, plný síly, sebevědomí, nadějí ... Ale co pak?" obrátil svůj pohled zpět k mladíkovi.

"Kdo ví, co bude ... Kdybychom takhle přemýšleli všichni, jak by to na tom světě vypadalo?"

"Jo. Jasně! To máš pravdu! Ale i tak ... Užívej si, dokud máš proč. Protože ono to – PROČ - je strašně důležitý."

Tomáš zůstal na Petra hledět. Opravdu je jeho život tak prázdný, ptal se sám sebe. Přesto za jeho radu přikývnutím poděkoval. Zdálo se, že se štangast chystá ještě k dalšímu proslovu, ale nakonec jen s úsměvem mávl rukou, neboť pozornost obou mužů převzala děvčata.

John se objevil ve dveřích svého baru právě ve chvíli, kdy se dvě z tanečnic dohadovaly o to, která z nich je lepší. Aniž by tedy pozdravil personál či hosty, přistoupil rovnou ke štěknám.

"Slečny, děkuji vám za účast, ale vás tady potřebovat nebudeme," usmál se zdvořile, a každé dal symbolických pět stovek.

"Cože? To snad nemyslíte vážně?!" ohradila se jedna z nich.

John se však ani při nejmenším nehodlal dohadovat.

"V takovém případě, vážená slečno, se poděkuje a ladnou chůzí odkrácí."

Zatímco se ostatní snažili ubránit smíchu, dotčená tanečnice se napřímila a v doprovodu své kolegyně odešla bez dalšího zbytečného slova do šatny.

Majitel podniku pak promluvil i k dalším tanečnicím:

"Dámy, pokud se umíte chovat, máte-li co předvést, dohodněte si pořadí, ať můžeme začít.

Jeden z našich pohledných barmanů, tady Jindra, vám pustí muziku na přání. Upozornuji, že vyberu jen tři z vás. A rozhodně ne dle vzhledu. Jak jste se jistě ve vaší agentuře dozvěděly, jedná se o jednu, jedinou akci, s trváním minimálně do ranních hodin, tedy od osmi do ..., nevím," poctil je upřímným úsměvem, "samozřejmě, platové ohodnocení bude tomu odpovídající. Základ, počítaný od osmi do nějakých těch, řekněme, pěti hodin, je deset tisíc. Vyhovuje? Pokud některé z vás ne, tak jí děkuji za účast."

Chvilku bylo ticho, ale žádná z tanečnic neodešla. John to považoval za souhlas s podmínkami. Show mohla začít.

První dáma, taková vysoká, moc pěkná zrzka, leč jistě ne přírodní, si již objednávala písničku u Jindry, aby mohla zahájit výběrové řízení. John si mezitím otřel pot z čela a usedl na barovou stoličku. Aniž by si musel objednávat, Tomáš před něj postavil sklenici vody a šálek horké čokolády, jak tomu bývalo každé

dopoledne. Šéf však, zcela neobvykle, čokoládu odsunul s tím, že ji dnes nebude. Barmanu se na tváři objevil výraz překvapení, ale bez jakýchkoliv dotazů si tedy šálek ponechal pro sebe. Sotva z něj upil, John se k němu zpět obrátil čelem, jakoby chtěl něco říct, jenže v tom k baru došla i dvě děvčata a Tom se musel chopit práce.

"Tak co myslíte, šéfe?" přiskočil k němu Jindra, který si šel pro sklenici vody.

"Co myslíš ty?"

"No, popravdě, čekal bych od té krasotinky víc..." ušklíbl se.

John jen příkyvoval.

"Uvidíme, co se vyklube z těch dalších. Ale... myslím, že tamta blondska by stála za hřích, tedy, kdybyste ji nevzal."

Dodatek Jindrový věty vykouznil Johnovi na tváři chápavý úsměv. Jednou z jeho podmínek při náboru zaměstnanců, přidaná i do pracovní smlouvy, byla totiž spolupráce kolegů

bez jakýchkoliv intimních aktivit mimo pracoviště, či snad přímo na něm, tedy, erotikou nerušená, jak tomu říkával. Původní znění bylo *"spolupráce kolegů bez jakýchkoliv láskyplných aktivit mimo pracoviště, či snad přímo na něm"*, ale když mu kdysi jeden z bývalých barmanů na svou obhajobu oznámil, že láska v tom rozhodně nebyla, musel John tuto větu trochu pozměnit ... Nicméně, bylo mu nadmíru jasné, co tím Jindra chtěl říci.

"Uvidíme, možná bude jediná, která bude fakt něco umět. Tělo na to má," odpověděl mu.

Jindra se pak vrátil zpět za mixážní pult, aby přichystal píseň dívce číslo dvě. John zatím dával najevo svou nechuť. Tomáš si mezitím povšiml šéfova nadměrného pocení a přistoupil k němu s papírovými ubrousky. Nejprve si pomyslel, že se stařík potí vzrušením z mladých obnažených těl, ale po několika minutách, kdy už se u tyče dámy znovu vystřídaly, si uvědomil, že mu nejspíš opravdu

nebude zrovna nejlépe. Na jeho dotaz, zda by se akce neměla přerušit, aby se mohl jít domů vyležet, mu bylo řečeno, že je to jen přechodný stav díky počasí.

U tyče se předvedla již dobrá polovina dívek, když Johnovi pod nosem zlehka zavál ten parfém, který používala snad jen ona! Adéla! V tu chvíli se mu její tvář vybavovala v těch nejrůznějších situacích. A že tomu bylo už několik let ... Ani se nechtěl otočit, aby se o své domněnce přesvědčil. Přes husí kůži, která mu naběhla, i přes značnou nervozitu, se to vše snažil ignorovat. Dokud...

"Stále ještě tě vábí to laciné mládí?"

Jan Hluchý se uleknutím zhluboka nadechl, ale velmi těžce se mu vydechovalo. Neotočil se, nereagoval. Ten její silný, hluboký, a i přesto něžný hlas jím pronikal až do kostí. Mlčel.

"Jistě, že ano. To jsi celý ty! Ani se na mě nepodíváš?"

Konečně hlas na okamžik utichl, ale vskutku jen na okamžik, než se mu žena postavila čelem. John celý zbělel, čelo měl zcela opocené, ale nenechal se více vyvést z míry. Zatímco mu žena sypala výčitky, on si ji prohlížel. Lehce, ale přeci se hněvala, což jí dodávalo na přitažlivosti spolu s jejím upřeným pohledem teplých a velikých, hnědých očí. Stejně jako ty tmavě hnědé vlasy, které ji obkreslovaly ostré, leč velmi ženské rysy. A nakonec, ty krátké, bílé, každou linii jejího těla zvýrazňující šaty... Bylo pro něj velmi těžké nereagovat, ale po celou dobu, co na něm Tomáš mohl pozorovat chování, které u Johna nebylo standardem, si jen otíral orosené čelo, bez jediné hlásky. Žena tak nakonec jen zavrtěla hlavou se slovy, že přesně jak očekávala, nemá smysl mu cokoliv říkat. Poté z podniku odešla.

Tomovi se šéf nezdál ve své kůži. Přistoupil k němu tedy s dalším dotazem, jestli je v pořádku. To už ze sebe John konečně vypravil nějaké to slovo:

"Jasně, je, všechno OK."

Mladíkovi se odpověď zdála lživá.

"Fakt?! Viděl jsem, jak se vám orosilo čelo..."

Šéf ale raději změnil téma konverzace:

"Ať už ta fraška skončí! Už tu byl Happy Postman?"

Barman zavrtěl hlavou, což šéfa nepotěšilo, a dál si hleděl svého.

Happy Postman, mnohdy také jen Hepáč, byla přezdívka Johnova dodavatele - v podstatě čehokoliv, co si jen tak v obchodě nekoupíte. Zasloužil se o ni především proto, že po jeho návštěvě byli lidé často v mnohem veselejším rozpoložení. Také Johnovi občas donesl nějakou tu zprávu. Kdo ví, co všechno ten kluk bere, říkával si často John.

Jan Hluchý tak zůstal poněkud sklíčený. Se snahou a obrovským přemáháním pozoroval asi sedmou tanečnici, když si uvědomil, že její pohyby absolutně nevnímá. Nijak na něj nepůsobily. V hlavě se mu promítal docela jiný

film. Byly to Adéliny ladné pohyby, které v tuto chvíli viděl, její pohupující se boky při chůzi, její zpevněné pozadí...

Náhle se zvedl od baru a dal Jindrovi signál, aby přerušil muziku. Zavolal si k sobě oba barmany, a společně přistoupili k dívkám. Každý si tak vybral jednu tanečnici. John ale dostal ještě jeden nápad. Všechny slečny, s výjimkou dvou, byly dostatečně okouzlující, takže se s těmi ostatními dohodl, že se večera zúčastní, coby společníci hostům u stolu - ale ve větší počestnosti a za finanční odměnu, samozřejmě. Děvčata souhlasila do jedné a John měl radost, že situaci takto vyřešil. Jen Jindra byl jaksi zklamaný...

KONEC UKÁZKY TEXTU

Poznali jste se v příběhu?

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.

Předchozí vydání:

ze souboru

Povídky do kabelky:

PLÁN OBCHODNÍKA

JÁ NEPROHRAJU

EMOČNÍ REALITA I

EMOČNÍ REALITA II

Copyright © 2.vydání (2023); Přítel mrtvých
ze souboru Povídky do kabelky 5; autor: Sandy
Brygan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem.

V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele/autora.

———— SANDY BRYGAN ————

PŘÍTEL MRTVÝCH

POVÍDKY DO KABELKY

Člověk si vždy myslí, že před minulostí
je nejjednodušší utéct. Že bude-li
se stranit jiným a nahodí kamennou tvář,
vyhne se bolestivým zážitkům.

Jan Hluchý žil život veselý a bohatý, přesto prázdný.
Vše, co měl, na čem léta dřel a lpěl,
ale najednou nic neznamenalo.

UPOZORNĚNÍ

* Kniha není vhodná pro osoby mladší 18 let.

ISBN 978-953-50882-0-2

SVETA JELENA 2023 © SANDY BRYGAN
VYDÁNO NA VLASTNÍ NÁKLADY